

ninger for – også mindre – patentdefensive virksomheder. Når nemlig et fællesskabspatent erklæres ugyldigt, får det virkning i alle 9 medlemslande, og man undgår udgifter til at angribe patentet i hvert enkelt land.

B. Forbehold.

1. Oversættelse.

Danmark bør ved ratifikationen forbeholde sig, at indehaveren af et fællesskabspatent skal indlevere en dansk oversættelse af patentskriftet i sin helhed.

Såfremt der opnås vished for, at samtlige andre EF-lande vil ratificere konventionen uden at tage dette forbehold, kan Industrirådet tiltræde, at Danmark tilbagetager forbeholdet. Men Industrirådet mener, at Danmark bør fastholde forbeholdet, såfremt blot ét andet EF-land kræver oversættelse.

2. Tvangslicens.

Industrirådet ser gerne konventionens bestemmelser om tvangslicens (art. 47 og 82) realiseret. Dog finder Industrirådet det rimeligt, at gensidighed i forhold til hvert enkelt land skal være forudsætning for, at udøvelse i andre lande kan sidestilles med udøvelse i Danmark.

På denne baggrund kan Industrirådet tilslutte sig lovforslagets nye formulering af § 95.

3. Retssager om krænkelse og ugyldighed.

Industrirådet har ikke noget ønske om, at Danmark tager forbehold på dette punkt, men vil dog ikke modsætte sig et sådant forbehold. Industrirådet finder det ikke i almindelighed værdifuldt for en opfinder at opnå en national domstols afgørelse om fællesskabspatentets gyldighed i det pågældende land, når afgørelsen dog ingen virkning har i den øvrige del af EF.

Med venlig hilsen

Ove Munch

/ J. C. Warnich-Hansen